

sama. Če bo potrebno, bosta dodala elemente. A ta prostor, ki ga velikodušno odpirata, pripada Anji in Luki, ki sta na vsaki od vaj razkrivala nove in nove krhke plasti prostora, ki sta ga skupaj pletla in prepletala, plasti pa nalagala eno na drugo. Vsak posamezen dan se je postopoma usedal v predstavo Flamenko in omara. Ob zaključku enega se Anja in Luka znajdetata pred novim dnem, v katerem se bo igra sestavljanja, usklajevanja in sobivanja v svoji lastni variaciji pričela znova. Kot izpostavljata sama, *nikoli ne gre vse po planu, vsaj nama ne*, odnos nikdar ni dovršen in tako majhni porazi kot drobne zmage dneva vselej znova krožijo v pa-

rafrazirani žižkovski maniri *poskusiti znova – spodleteti bolje*. Skupen prostor igre, ki ga Anja in Luka, mlad par, ki se je spoznal, se zaljubil in se odločil za skupno življenje, snuje, da v njem lahko uporablja vsak svoj jezik, izpeljan na skupni imenovalec. Kateri je njun individualni uprizoritveni jezik, ki ga uporabljata, je konec koncev nebitveno, saj si vsak mlad par, ki snuje skupno življenje, vzpostavi lastnega. Jezik, ki tako kot vsi jeziki potrebuje govorce, ki usklajujejo ravno pravšnje ravnovesje elementov, ki ga tvorijo. Ali kot piše na belem listu A4, zataknjenem ob lončnico v Anjinem in Lukovem studiu: *Ne zalivaj, dokler zemlja ni suha*.

Anja Mejač in Luka Uršič

FLAMENKO IN OMARA

plesno-glasbena predstava

predpremiera 29. maj, premiera 30. maj 2024, Kino Šiška, Ljubljana

Predstava se opira na intimno zgodbo para; med sestavljanjem omare v skupnem studiu je Luka ob tem tvoril naključne zvoke, Anja je medtem vadila flamenko. Nehote se je zgodila povezava, tako z gradnjo zvočne kompozicije kot skupnega prostora. Omara tako postane njun skupni prostor, postane nosilka njenega odnosa.

Preplet plesa in glasbe na preseku flamenka, plesne improvizacije, konkretno ustvarjenega ter elektronsko sintetiziranega zvoka, s katerim koreografinja **Anja Mejač** in glasbenik **Luka Uršič** ponudita voajerski pogled v neoprijemljivost živega odnosa, vpetega v abstraktno strukturo.

Komunikacijo ustvarja sprehajanje med gradnjo in razgradnjo zunanjega – slišnega, vidnega, tipnega – ter umikanjem v poslušanje notranjega, ne-merjenega. Gre za odprto formo umetniškega dela, kjer so smeri dogajanja in postaje zastavljene, a razvoj materiala sledi improviziranemu dialogu med performerjema.

Avtorja: **Anja Mejač, Luka Uršič**
Ples, koreografija: Anja Mejač
Glasba, zvočno oblikovanje: Luka Uršič KALU
Dramaturgija: Ana Pandur
Umetniško svetovanje: Snježana Premuš
Oblikovanje prostora: Anja Mejač, Luka Uršič
Kostumografija: Nina Čehovin
Video projekcija: Urša Čuk – rastrLAB
Oblikovanje luči: Igor Remeta
Vodja tehnike: Matej Bobič
Tonski mojster: Jure Vlahovič
Vodja luči in scene: Matevž Fitičar
Fotografija: Primož Korošec
Video: Črt Potočnik
Komunikacija: Tea Pristolič

Projekt so finančno podprli: Mestna občina Ljubljana, S-5 naložbe d.o.o., Zavarovalnica Sava d.d.,
Projekt podpirata tudi: TAM-TAM, Parada plesa

Produkcija: Skladišče 172
Koprodukcija: Kino Šiška

»Nikoli ne gre vse po planih. Vsaj nama ne.«

KINO
ŠIŠKA SKLADIŠČE 172

s|s naložbe

eventim+

TAM-TAM

MLADINA

Omara, ki je ves svet

Ana Pandur (dramaturginja)

Anja in Luka sta mlad par. Kot je to dandanes skorajda samoumevno, gre tudi njuna zgodba nekako takole: Anja in Luka sta se spoznala, se zaljubila in se odločila za skupno življenje. Dobila sta otroka, drobceno deklico, in kar naenkrat so postali družina.

Mlada družina v Ljubljani, ki se tako kot večina drugih mladih družin sooča z izzivi partnerstva, starševstva, preživetjem, sobivanjem, usklajevanjem poklicnega z zasebnim in nenazadnje z vprašanjem, kako ohraniti to, kar sta vsak zase gojila in si želela zase, v skupnosti, ki jo ustvarjata, kako ustvariti nekaj vzajemno zavezujočega, kar povezuje njo in njega, prostor svobode in povezanosti. Kajti niti partnerstvo niti družina ne nadomešča ustvarjalnega vrelca, ki od vekomaj, povsem naravno in obenem nenasitno brbota in se razrašča v obeh, v Anji in v Luki.

Kajti Anja in Luka sta umetnika. Anja je plesalka in koreografinja, Luka pa slikar in glasbenik. In tako se je nekega dne, ki sta ga preživljala v skupnem studiu, medtem ko je Anja vadila flamenko, Luka pa sestavljal omaro, kakor po naključju izkazalo, da je omara skupni, vezni člen med njunima ustvarjalnima jezikoma.

„Police so za odlagat’“

Tako je omara postala začasno središče njunega ustvarjalnega sveta in obenem metafora za njun odnos. Omara, v mojem otroštvu smo takim omaram rekli stelaže ali pa regali. S čvrstim, sestavljivim kovinskim ogrodjem, ki ustvarja samo konstrukcijo in jo kot omaro šele vzpostavlja, ji omogoča, da požene v višino, ter policami, ki omari – kakopak – sploh dajejo smisel. *Police so za odlagat’*, smo se zedinili na eni izmed vaj. Na police odlagamo spomine, nemalokrat pa, sploh na spodnje ali pa na tiste najvišje, tudi vse odvečnosti, reči, za katere ne maramo, da nas vsakodnevno opominjajo na svoj obstoj. Vse tisto, do česar ne maramo zlahka dostopati.

Po drugi strani lahko v omaro začasno zatlačimo ves nered prostora, ko pričakujemo obiske, da preiskujočemu tujemu pogledu ne ponudimo popolnega vstopa v surovo rutino naše vsakdanjosti. Saj vsi vemo, da iz marsikatere omare zelo radi padajo okostnjaki. Funkcija omare je tako večplastna – najprej se v procesu sestavljanja izkaže, da konkretizira Badioujevo definicijo ljubeznu v Hvalnici ljubezni – da ne gre za zaprte odnose dveh posameznikov, temveč za konstrukcijo, življenje, ki se gradi z gledišča Dvojega in ustvarja prizorišče Dvojega. Omara in nje sestavljanje se tako prelevita v enkratno priložnost vojaškega vpogleda v male intimnosti nekega para, ki segajo tako v njuno spalnico kot tudi onkraj nje. Komaj opazne geste, mimobe-

žen pogled, drobna graja v kotičkih ustnic in hudomušno srečanje pogledov, ki preiskujočemu pogledu zunanega opazovalca razkrivajo več kot veliki plan splošnega odrskega dogajanja.

„Ti ne moreš zdaj tu čakati, da jaz š** pospravim, da bova pol lahko začela normalno življenje“

Preden sploh postane omara, razstavljena na svoje sestavne dele – potenciale – čaka, že določa koordinate konstrukcije in definira polje, na katerem se bo odvijal odnos. To je polje usklajevanja, razumevanja in (ne)strinjanja, vsakodnevnega pozdrava in bežnega poljuba para, ki sega od samoumevnosti fraze „živjo, jaz te sploh nisem pozdravila“ pa vse do polja frustracije in zajedljivosti, na katerem prikrivanje čustev ni le neučinkovito, ampak predvsem brezplodno. Igra partnerstva se začne v trenutku, ko se zavemo, da je sestavljanje omare kompleksno delo, ki zahteva usklajenost, če naj omara obstoji v skupnem prostoru.

Ozvočena kovinska konstrukcija omare v procesu nastajanja odzvanja, srka impulze in jih ojačane pošilja nazaj v prostor, zgodi pa se tudi, da v trajanju, ustvarjanju pogojev elementi omare kot tistega skupnega postajajo sredstva za doseg cilja posameznika, za prevlado nad drugim. Kakor na odru, tako v življenju. Če se znova naslonimo na Badiouja, za katerega je „/.../ ljubezen predvsem trajna konstrukcija, trmasta pustolovščina.

Odnehati ob prvi oviri, ob prvem resnem nestrinjanju, ob prvem dolgčasu, je čisto razobličeno ljubezni /.../“, se izkaže, da gre za igro, katere pravila se snujejo sproti, oba para oči pa sta vendarle usmerjena k istemu cilju – trenutku, ko bo omara stala v prostoru, ko bo postala monument intimne skupnosti in odskočna deska za prostor vsega prihodnjega sodelovanja. Včasih v tej igri vodi Anja, drugič Luka, a tisto, kar šteje, je zagrizena vztrajnost skupne gradnje omare in sobivanja v njenem odzvenu. Če je vzrok odzvena Anja, ko sama sebi snuje glasbo in tako rekoč pleše v lastnih stopinjah, Luka prevzame ritem in pulziranje dogajanja. Velja pa tudi obratno, ko Luka določa ritem in Anja obliko, smo priča vzajemnosti, ki je, dasiravno mestoma škrbasta, dovršena zaprta struktura, ki se ne nanaša le sama nase, ampak omogoča, da se v njej prepozna vsak, ki ima za seboj izkušnjo ustvarjanja partnerske skupnosti.

„Današnji dan se usede v predstavo“

Sestavljanje omare istočasno razkriva nevalglične točke nekega odnosa in poziva k nadaljevanju poti, ko pa je skupno delo dovršeno, ko je prizorišče Dvojega tako rekoč vzpostavljeno, pa odpira polje možnosti, ki enakovredno pripada enemu in drugemu. Priča smo izgrajenemu prostoru, ki nas vodi tja, kjer se zgodba šele začne, pa vendarle se zdi, da je govora o prizorišču, ki sega v pravični in tako sta živela srečno do konca svojih dni. Kar potrebujeta, sta si ustvarila